

УМБЕРТО
ЕКО

ІМ'Я
РОЗИ

РОМАН

НОВА АВТОРСЬКА РЕДАКЦІЯ
2012 РОКУ

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2013

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

Першого дня
ЧАС ПЕРШИЙ,

*де подорожні прибувають під обитель,
а Вільям дає доказ неабиякої проникливості*

Був чудовий пізньолистопадовий ранок. Уночі трохи падав сніг, але землю вкривав лиш свіжий сніговий серпанок, не товщий від трьох пальців. Ще затемна, одразу після хвалитен, ми вислухали месу в якомусь долішньому сільці. Відтак зі сходом сонця ми пустилися в путь до гір.

Ми піднімалися стрімкою стежиною, яка зміїлася навколо гори, і тут я побачив абатство. Здивували мене не мури, які оточували його з усіх боків, бо подібні я не раз бачив у цілому християнському світі, а радше махиня споруди, що її, як я потім довідався, називали Вежею. Була то восьмикутна будівля, яка з віддалі здавалася чотирикутником (досконала фігура, яка виражає міць і неприступність Божого Граду); південні сторони її підносилися над дворичем обители, а північні немов виростали із самих складок гори, спираючися на неї і нависаючи над безоднею. Знизу подекуди здавалось, що це скеля сягає самого неба і поступово, не змінюючи ні барви, ні фактури, переходить у донжон (діло рук гігантів, від яких не мають таємниць ні

земля, ні небеса). Три ряди вікон надавали надбудові троїчного ритму, і те, що матеріально було квадратним на землі, ставало духовно трикутним у небі. Підійшовши ближче, я зрозумів, що з кожного кута цієї чотирикутної форми виростає по семигранній башті, п'ять граней якої виступають назовні — отже, чотири з восьми граней головного восьмигранника породжували чотири менші семигранники, які зовні виглядали п'ятигранниками. Хто б не постеріг дивовідної злагоди всіх святих сих чисел, кожне з яких містить витончений духовний смисл! Вісім — число досконалості кожного чотиригранника, чотири — число Євангелій, п'ять — число просторів світу, сім — число дарів Святого Духа. За масивністю і формою Вежа схожа була на замок Урсіно або даль Монте, які мені довелося побачити опісля, але через своє неприступне розташування виглядала куди моторошніше, сповнюючи страхом серце подорожнього, який поволі до неї наближався. На щастя, ранок видався напрочуд ясний, тому споруда ся не постала переді мною такою, якою вона постає у дні буремні.

Але я б не сказав, що вона вселяла радісні почуття. Мене вона перелякала, породивши легкий неспокій. Відає Бог, що не були то лиш примари незрілої моєї душі, і я слушно витлумачив достеменні провістя, закарбовані на камені з самого того дня, коли гіганти взяли ся за її спорудження, і ще до того, як сліпа воля монахів наважилася посвятити її на сторожу Божого слова.

Поки наші мули, шкандибаючи, долали останній гірський закрут, де гостинець розходився утрибч, породжуючи дві бічні стежки, учитель мій на якусь мить спинився, озираючись то на узбіччя шляху, то на сам шлях, то вище по шляху, де на певному відтинку ряд вічнозелених піній утворював ніби природній дах, посивілий од снігу.

— Багата обитель, — мовив він. — Абат не проти попишати при публічних okazіях.

Я вже звик чути від нього ексцентричні твердження, тому розпитувати не став. Відтак, проїхавши ще кавалок шляху, ми почули голоси, і на скруті дороги виринула невелика ватага ченців і челядників. Один із них, забачивши нас, вельми гречно виступив наперед.

— Ласкаво просимо, мосьпане, — мовив він, — і не дивуйтесь, що я знаю, хто ви такі, нас-бо повідомили про ваше прибуття. Я — Ремигій з Варагіни, монастирський келар. І якщо вашність справді брат Гульєльмо з Баскавілли, про це слід попередити настоятеля. Біжи мерщій, — наказав він, повернувшись до пахолка зі свого почту, — й оголоси, що гість наш уже вступає у монастирські мури!

— Дякую вам, отче келар, — сердечно відповів мій учитель, — я тим більше ціную вашу чемність, що ви перервали свої пошуки, аби привітати мене. Та не бійтесь, кінь пройшов сюди і звернув стежкою праворуч. Він ледве чи знайде далеко, бо, дійшовши до гноївні, напевне зупиниться. Він надто розумний, щоб кидатись униз урвищем...

— Коли ви його бачили? — спитав келар.

— Ми його не бачили, правда, Адсо? — мовив Вільям, повертаючись до мене з веселим виглядом. — Та якщо ви шукаєте Гнідого, тварина допевне там, де я оце сказав.

Келар завагався. Зиркнув на Вільяма, тоді на стежку, і врешті спитав:

— Гнідого? Звідкіля ви знаєте?

— Ну як же, — мовив Вільям, — цілком очевидно, що ви шукаєте Гнідого, улюбленого коня настоятеля, найкращого румака у вашій стайні, темної масті, зростом у два аршини з трьома вершками, хвіст у нього пишний, копито мале і кругле, але чвал рівномірний; голова маленька, вуха гострі, а очі великі. Він пішов праворуч, кажу вам, і краще покваптеся.

Келар на якусь мить завагався, відтак подав знак своєму поchtові і вирушив униз стежкою праворуч, а тим часом наші мули знов почвалали під гору. Я саме збирався розпитати Вільяма, бо мене пекла цікавість, але він зробив мені знак зачекати: і справді, через кілька хвилин ми почули переможні вигуки і на закруті стежки знов показалися ченці і челядники, ведучи за вуздечку коня. Вони пройшли обіч, вельми зачудовано позираючи на нас, і поспішили перед нас до монастиря. Гадаю, що Вільям саме тому сповільнив крок, щоб дати їм змогу розповісти іншим про цю приключку. Я ж бо не раз вже мав нагоду пересвідчитися, що учитель мій, хоча й вельми чеснотливий у всьому муж, гріхувавши таки марнослави'ям, коли була нагода дати доказ своїй проникливості, і тому, знаючи його дар тонкого дипломата, я зрозумів,

що він хоче прибути до монастиря, увінчаний славою мудрої людини.

— Тепер скажіть мені, мосьпане, — не зміг врешті стриматися я, — звідки ви се знали?

— Любий мій Адсо, — мовив учитель. — Впродовж цілої нашої мандрівки я вчу тебе розпізнавати сліди, через які світ промовляє до нас, немов велика книга. Алан Лілльський говорив:

omnis mundi creatura
quasi liber et pictura
nobis est in speculum¹,

маючи на увазі невичерпну скарбницю символів, якими Господь через свої створіння мовить нам про життя вічне. Та вселенна ще балакучіша, ніж гадав Алан, і говорить не лише про речі остаточні (тоді промовляє вона завжди у спосіб невідомий), але й про речі дочасні, і тоді промовляє вона цілком зрозуміло. Мені соромно повторювати тобі те, що ти й сам повинен знати. Біля перехрестя, на ще свіжому снігу дуже виразно видніли відбитки кінських копит, які звернули на стежину ліворуч від нас. А що відстань між одним відбитком і другим була рівновелика і регулярна, самі копита — невеличкі і круглі, а почвал рівномірний, то я відразу зрозумів, який то був кінь, і те, що він ішов урівноважено, а не летів стрімголов, забрикавшись. Там, де пінії утворюють такий собі природний дах, деякі галузки було

¹ Всяке створіння на світі, немов зображення або книга, править нам за дзеркало (*лат.*).